

Çoğul Yalnızlıklar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Ekim 2014

Çocuk düşlerin pembe yangınları
Bebeksi gülüşlerin aydınlığında
Gördüğüm o ince ve naif siluet
Karanlığın asaletinde
En nihayetinde.
Çoğaltan bir bir
Ayyuka çıkan onca söylem.

Katıksız meziyetlerin önde gideni:
Aşk gibi, saygı gibi
Merhametin izdüşümü,
Küçük bir çocuğun gözlerinden
Yansıyan o buğulu bakış
Depreşirken nice acı
Olmadığı kadar sırnaşık.

Azalmak ve yok olmak
Çoğalmak ve demlenmek nezaretinde
Kıymak belki de
Adlandıramadığın o gel-gitlere.
Gemiler büyük ve kalabalık
Taşdığı nice sefil yalnızlık
Kompartımanlar hınca hınç insan dolu
Giymişler, kuşanmışlar
Güvertede yol alan çoğul yalnızlıklar.

İnsan boyu, aile boyu
Yaşarken hüznü diz boyu.
Yürümek bazen
Bazen koşmak
Düşe kalka ilerlemek belki de
Yol aldığın o izafi boyutta,
Çevrelemek derken
Çevrelenmek türlü kuruntuyla.

Gezmediğim şehir kalmadı
Hayaletlerle dolu
Ne de gitmediğim tek bir ülke
Yitirmişken ufku
Seyrelirken zaman
Bitimsiz sandığım o deli dolu ilham
Ve nöbete durmak köşe başı duraklarda.

Beklemek o gelmeyecek olan yabancıyı
Yüzünde mahzun bir maske
Dokunurken usul usul
Hani o pervasız kadın
Hiç var olmamış ömür boyu.